Απελπίστηκες; Δόξα σοι ο Θεός! (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Φεβρουαρίου, 2024

Εἶναι πολλοὶ οἱ δρόμοι, καλοί μου φίλοι, ποὺ ὁδηγοῦν στὴ λύτρωση καὶ στὴ σωτηρία. Ἕνας ἀπ’ αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ δρόμος τῆς … ἀπελπισίας! Ὁ Θεὸς σεβόμενος τὴν ἐλευθερία ποὺ μᾶς ἔδωσε, ἐπιτρέπει κάποτε νὰ βαδίσουμε ἀκόμη κι αὐτὸ τὸν δρόμο, προκειμένου νὰ Τὸν γνωρίσουμε! Νὰ τί θέλουμε νὰ ποῦμε …

* * *

Κάποιος νέος πῆγε σ’ ἕνα πνευματικό, γιὰ νὰ ἐξομολογηθεῖ. Τὸν πνευματικὸ αὐτὸ τὸν σεβόταν πάρα πολὺ καὶ τὸν ἤξερε ἀπὸ παιδί. Ὡς τὰ μαθητικά του χρόνια τὸν ἐπισκεπτόταν συχνά, ἄκουγε τίς συμβουλές του, ἀκολουθοῦσε τὸ πνευματικὸ πρόγραμμα ποὺ τοῦ εἶχε ὁρίσει.

Ὅταν ὅμως ἔγινε φοιτητής, γοητευμένος ἀπ’ τὶς «χαρὲς» τοῦ κόσμου, παρασυρμένος ἀπ’ τὰ «ἔξυπνα» συνθήματα τοῦ στὺλ «ἔτσι κάνουν ὅλοι», «γιατί ἐγὼ νὰ ἀποτελῶ ἐξαίρεση;», «τί θὰ ποῦν γιὰ μένα τὰ παιδιά;», «τὸ νὰ κάνω αὐτὸ κι ἐκεῖνο ἢ νὰ πάω ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἔ δὲν ἔγινε καὶ τίποτα», «ὁ νέος πρέπει νὰ χαίρεται τὰ νιάτα του καὶ νὰ γλεντάει» κ.λπ., θεώρησε ἐχθρό του πλέον τὸν πνευματικὸ καὶ τὸν ἐγκατέλειψε μὲ μιᾶς!

Ἐκεῖνος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπικοινωνεῖ μαζί του, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ ἀδέλφια του καὶ νὰ προσεύχεται γι’ αὐτὸν πολύ. Ὅμως τοῦτο τὸ παιδὶ χάραξε ἄλλο δρόμο. Αὐτὸν τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων! Τὰ ’βαλε καὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ ὅποιον προσπαθοῦσε νὰ τὸν συμβουλεύσει τὸ σωστό!

Ἑπόμενο ἦταν νὰ ἐγκαταλείψει καὶ τὶς σπουδές του καὶ νὰ «καταταγεῖ» στοὺς λεγόμενους «αἰώνιους φοιτητές». Κοιμόταν τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ … γλεντᾶ τὴ νύκτα! Ἔνοιωσε καὶ τὴν σκληρὴ δοκιμασία τῆς λεγόμενης «ἐρωτικῆς ἀπογοήτευσης». Ἑπόμενο εἶναι! Ἔφθασε ὥς τὴν πόρτα τῶν ναρκωτικῶν, κατάντησε σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ράκος!

Καὶ τότε ἔβαλε τέλος στὸν δρόμο τῆς … ἀπελπισίας! Ἀπὸ ἕνα συγκλονιστικὸ περιστατικὸ ποὺ τοῦ συνέβη, σκέφτηκε τὸν πνευματικὸ ποὺ εἶχε κάποτε. Τὸ πῆρε ἀπόφαση καὶ πῆγε νὰ τὸν συναντήσει. Κι ἐκεῖ μὲ πόνο ψυχῆς τοῦ εἶπε: «Γέροντα, ἀπελπίστηκα ἀπὸ ὅλα…»! Ἐκεῖνος τότε ἔκανε τὸν σταυρό του καὶ εἶπε: «Δόξα σοι ὁ Θεός»!

* * *

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θυμίζει βέβαια καὶ τὴν γνωστὴ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου. Κι ἐκεῖνος ὁ νέος νόμιζε πὼς «δὲν περνοῦσε καλὰ» ἐκεῖ στὸ πατρικὸ σπίτι καὶ τὴν ὅλη θαλπωρὴ τοῦ πατέρα του κι ἤθελε νὰ βρεῖ τὸ καλύτερο, ὅπως νόμιζε, ἐκεῖ στὶς «χαρὲς» τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ πατέρας του, σεβόμενος ἀπολύτως τὴν ἐλευθερία του, τὸν ἄφησε νὰ βαδίσει αὐτὸ τὸν δρόμο τῆς … ἀπελπισίας! Ἕνα σωτήριο δρόμο ποὺ τελικὰ τὸν ἔφερε πάλι στὴν ἀγκαλιά του!!

Ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος λέει τοῦτο: «Νὰ θυμᾶσαι πὼς σὲ κάθε ἡδονὴ ἀκολουθεῖ ἀηδία καὶ πίκρα»! Ὁπότε μέσα ἀπ’ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀηδία καὶ τὴν πίκρα, ἀρχίζει ἡ σωτήρια ἀπελπισία! Μία ἀπελπισία ποὺ ἀμέσως μᾶς στρέφει στὴν πιὸ μεγάλη ἐλπίδα, τὸν Χριστό!

Εἶναι πάρα πολλὲς οἱ περιπτώσεις τῶν Ἁγίων ποὺ ἔφθασαν στὸν Χριστό, βαδίζοντας αὐτὸ τὸν δρόμο. Καὶ τόσο καλὰ τὸν βάδισαν, τόσο πολὺ … ἀπελπίστηκαν ἀπ’ αὐτόν, ποὺ στὸ τέλος ἔγιναν Ἅγιοι καὶ βρίσκονται πλέον αἰώνια μαζί Του.

Ἐνδεικτικὰ θὰ ἀναφέρουμε δύο περιπτώσεις.

Ἡ μία εἶναι τοῦ **Ἁγίου Αὐγουστίνου**. Ἀπὸ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὴν εὐφυΐα του. Ὁ πατέρας του τὸν προόριζε γιὰ ρήτορα καὶ τὸν ἔστειλε νὰ σπουδάσει στὴν περίφημη Καρχηδόνα (371 μ.Χ.). Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπ’ τοὺς γονεῖς του, ἰδιαίτερα ἀπ’ τὴν εὐσεβεστάτη μητέρα του, ἐπηρεάστηκε πολὺ ἀπ’ τὸ διεφθαρμένο περιβάλλον τῆς πόλης, ἔζησε ἔκλυτο βίο καὶ σὲ ἡλικία μόλις 18 ἐτῶν ἀπέκτησε ἐξώγαμο παιδί! Ἔφθασε νὰ πέσει ἀκόμη καὶ στὴν αἵρεση (τῶν Μανιχαίων), στὴν ὁποία παρέμεινε μαχητικὸς ὀπαδὸς γιὰ ἑπτὰ χρόνια!!

Ἀπ’ ὅλα ὅμως ἀπογοητεύτηκε καὶ ἀπελπίστηκε, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν αἵρεση ποὺ ἀκολούθησε, γιὰ τὴν ὁποία πίστευε ὅτι θὰ τοῦ ἔλυνε ὅλα του τὰ προβλήματα!!

Σὲ ἡλικία πλέον 32 ἐτῶν, ἄκουσε κάτι σὰν παιδικὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέει ἐπίμονα: «Πάρε καὶ διάβασε»! Τότε ἄνοιξε τὴν Ἁγία Γραφὴ ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι δίπλα του, ἂν καὶ δὲν τὴν εἶχε σὲ καμμιὰ ὑπόληψη, γιατί τὴν θεωροῦσε κατώτερη τῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων ποὺ ὥς τότε μελετοῦσε καὶ σπούδαζε! Ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, ἔπεσε σὲ τούτη τὴ φράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἡ διαγωγή μας ἂς εἶναι κόσμια, τέτοια ποὺ νὰ ταιριάζει στὸ φῶς. Ἂς πάψουν τὰ φαγοπότια καὶ τὰ μεθύσια, ἡ ἀσύδοτη καὶ ἀκόλαστη ζωή, οἱ φιλονικίες καὶ οἱ φθόνοι. Ντυθεῖτε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μὴ ἀφήνετε τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό σας νὰ σᾶς παρασύρει στὴν ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν σας» (Ρωμ.13,13)

Τότε πῆρε σαφῶς τὸ μήνυμα! Ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει, δὲν ἤθελε νὰ δεῖ κάτι ἄλλο, οὔτε κι ἦταν ἀναγκαῖο. Ἔνοιωσε εἰρήνη μεγάλη, φῶς νὰ ξεχύνεται στὴν καρδιά του, καὶ νὰ φεύγει ὅλο τὸ σκοτάδι ποὺ τὸν περιέκλειε.

Ἀμέσως βαπτίστηκε μὲ τὸν 15χρονο γιό του, ἔγινε μοναχός, ἔπειτα ἱερέας καὶ ἀργότερα ἐπίσκοπος. Ἔζησε ἀσκητικά, ἀνέπτυξε πολὺ μεγάλο πνευματικὸ καὶ συγγραφικὸ ἔργο καὶ καταπολέμησε ἀποτελεσματικὰ τὶς αἱρέσεις. Τὰ κείμενά του εἶναι ὠκεανὸς σοφίας καὶ χάριτος ποὺ τὸν ἀνέδειξαν σὲ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἄλλη περίπτωση εἶναι μὲ τὸν **Ἅγιο Ἰουστῖνο, τὸν φιλόσοφο καὶ μάρτυρα**. Μεγαλωμένος σ’ ἕνα καθαρὰ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον, προσπάθησε μέσα ἀπ’ τὴν μόρφωση καὶ τὴ γνώση νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ λύσει τὰ μεταφυσικά του προβλήματα. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό, ὅπως ὁ ἴδιος περιγράφει στὸ ἔργο του «Διάλογος πρὸς Τρύφωνα», περιπλανιέται στὶς διάφορες φιλοσοφικὲς σχολὲς τῆς ἐποχῆς του.

Ἀρχικὰ ἀκολουθεῖ ἕνα φημισμένο στωϊκὸ φιλόσοφο. Ἂν κι ἔμεινε μαζί του ἀρκετὸ καιρό, μάταια περιμένει νὰ ἀκούσει κάτι οὐσιαστικὸ γιὰ τὸν Θεό. Τοῦ ἔλεγε μάλιστα πὼς δὲν εἶναι ἀναγκαία αὐτὴ ἡ γνώση!!

Τότε ἀπογοητευμένος τὸν ἐγκαταλείπει, γιὰ νὰ ἀκολουθήσει ἕνα ἄλλο περιπατητικὸ φιλόσοφο! Σ’ αὐτὸν ἡ ἀπογοήτευσή του ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη, γιατί διαπίστωσε πὼς μέσα ἀπ’ τὴν χρηματικὴ ἀμοιβὴ ποὺ τοῦ ζητοῦσε καὶ τὴν εἶχε ἀναγάγει μάλιστα καὶ σὲ φιλοσοφία, δὲν ἦταν ἀληθινὰ φιλόσοφος!

Τὸν ἐγκαταλείπει κι αὐτόν, γιὰ νὰ ἀκολουθήσει ἕνα Πυθαγόρειο φιλόσοφο. Ἐκεῖνος τοῦ συνέστησε νὰ μάθει μουσική, ἀστρονομία καὶ γεωμετρία. Ὅμως στὴν πορεία διαπίστωσε πὼς αὐτὸ ἀπαιτοῦσε πάρα πολὺ χρόνο καὶ θὰ εἶχε ἀβέβαιο ἀποτέλεσμα.

Ὁπότε κατέφυγε στοὺς φημισμένους Πλατωνικούς! Τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό. Ἀκούει ἀπ’ αὐτοὺς γιὰ τὸν νοητὸ κόσμο, γιὰ τὴν θεωρία τῶν ἰδεῶν κ.λπ. καὶ πιστεύει πὼς μέσα ἀπ’ ὅλα αὐτὰ θὰ καταλήξει στὴ θέα τοῦ Θεοῦ! Οἱ Πλατωνικοὶ ἀρχικὰ τὸν ἱκανοποίησαν, δὲν τοῦ κάλυψαν ὅμως τὰ κενὰ τῶν

ἀναζητήσεών του. Ὁπότε ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἀναζητᾶ τὸ τελειότερο ποὺ διαπίστωσε πὼς τελικὰ δὲν ὑπῆρχε!

Τὸν Χριστιανισμὸ οἱ φιλόσοφοι τὸν ἀντιμετώπιζαν μὲ σαρκασμὸ καὶ εἰρωνεία, τὸν θεωροῦσαν θρησκεία τῶν ἀγραμμάτων καὶ στοὺς πολλοὺς δὲν ἦταν συμπαθής, λόγῳ τῆς ἠθικῆς του αὐστηρότητας!

Ὡστόσο τὸν Ἰουστῖνο τὸν προβλημάτιζε πολὺ ἡ ἀνώτερη ζωὴ τῶν Χριστιανῶν, ὅπως ἡ καθαρότητα τῆς ζωῆς τους καὶ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο ἀντιμετώπιζαν τὸν θάνατο. Σκέπτεται πὼς κανένα φιλοσοφικὸ σύστημα δὲν μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσει οὔτε τὸ ἕνα οὔτε καὶ τὸ ἄλλο. Ἔτσι εἶδε τὸν χριστιανισμὸ ὡς τὴν ὑπέρτατη φιλοσοφία ποὺ μπορεῖ νὰ ἀλλάξει πραγματικὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁδηγεῖται στὸ νὰ γίνει Χριστιανὸς κι ὕστερα νὰ ἱδρύσει χριστιανικὴ φιλοσοφικὴ σχολὴ στὴ Ρώμη. Εἶχε ἡ σχολὴ αὐτὴ τέτοια ἐπιτυχία, ποὺ ἄδειασαν ὅλες οἱ ἄλλες φιλοσοφικὲς σχολὲς ἐξ αἰτίας της! Τότε ἀπὸ φθόνο τὸν κατήγγειλαν ὡς Χριστιανὸ στὸν ἔπαρχο τῆς Ρώμης καὶ ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο τὸ 165 μ.Χ. μαζὶ μὲ ἕξι ἀπ’ τοὺς μαθητές του.

Ἔτσι στὸν Χριστιανισμὸ ὁ Ἰουστῖνος, πλήρως ἀπογοητευμένος ἀπ’ ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς του, βρῆκε τὴν ἀληθινὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ἀφοβία στὸν θάνατο. Βρῆκε τὸν ἀληθινὸ Θεό, μὲ τὸν Ὁποῖο πλέον ζεῖ αἰώνια.

* * *

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Χριστὸς γοητεύει πολὺ τὸν κάθε ἄνθρωπο. Φαίνεται δὲ πὼς γοητεύει περισσότερο ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ἤδη ἀπογοητευτεῖ καὶ πλήρως ἀπελπιστεῖ ἀπ’ ὅλα τὰ «πράγματα» τοῦ κόσμου. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐπιτρέπει νὰ ἔλθουν ὅλες τὶς ἀπογοητεύσεις στὴ ζωή μας. Ὡστόσο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γευτοῦμε ὅλες τοῦτες τὶς ἀπογοητεύσεις. Αὐτὲς ποὺ εἶναι κατάμεστες ἀπὸ ἀηδία καὶ πίκρα! Ἡ ἐπανάσταση καὶ ἡ ἐξυπνάδα δὲν βρίσκονται στὸ νὰ τρέξουμε πρὸς συνάντησή τους, ἀλλὰ στὸ νὰ μείνουμε πιστοὶ ἐκεῖ στὴν ἀπερίγραπτη θαλπωρὴ τοῦ Πατέρα, μακριά τους…

(Πηγή: orthodoxostypos.gr)